

ย่อคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง

เรื่องเสร็จที่ สรพ. สรพ. ๑๑๘/๒๕๕๖

สำนวนเลขที่ ๑๔/๔๙/๒๕๕๖ (มีมติครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ วันอังคารที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖)

ประเภทสำนวน ททรัพย์สินสูญหาย

เรื่อง รถยนต์ราชการรัฐสูญหาย

สรุปข้อเท็จจริง เมื่อระหว่างวันที่ ๕ - ๖ มิถุนายน ๒๕๕๕ นาย ว. พนักงานขับรถยนต์ของหน่วยงานของรัฐ หลังจากปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายเสร็จเรียบร้อยแล้วได้นำรถยนต์ราชการกลับไปจอดที่บ้านพักส่วนตัว ปรากฏว่ารถยนต์ราชการได้สูญหายไปจากจุดที่จอด เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายคิดเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๑,๐๙๘,๐๒๕ บาท

ความเห็นของพนักงานสอบสวน -

ความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เห็นว่า นาย ว. กระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ทำให้รถยนต์ของหน่วยงานของรัฐ แต่ความเสียหายดังกล่าวเกิดจากความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐด้วยจึงเห็นควรให้หักส่วนความรับผิดทางละเมิดของหน่วยงานของรัฐออกด้วยร้อยละ ๔๕ และนาย ว. ยังคงต้องรับผิดในจำนวนร้อยละ ๕๕ ของค่าเสียหายจำนวน ๑,๐๙๘,๐๒๕ บาท

คำวินิจฉัยสั่งการของผู้แต่งตั้ง วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕ เห็นว่ากรณีที่ดินรถยนต์ราชการสูญหายเกิดจากความประมาทเลินเล่อของนาย ว. แต่เพียงผู้เดียวที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบหน่วยงานของรัฐ ว่าด้วยการใช้การควบคุม การเก็บรักษาการและการเบิกจ่ายเชื้อเพลิงพาหนะ พ.ศ. ๒๕๔๔ ไม่ได้เกิดจากความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐในการบังคับใช้ระเบียบของกรมส่งเสริมดังกล่าว อีกทั้งไม่ปรากฏว่าบุคคลใดมีส่วนร่วมกระทำความผิดหรือได้สั่งการให้นาย ว. นำรถยนต์ไปจอดไว้ที่บ้านพักจนเป็นเหตุให้ทรัพย์สินราชการสูญหายแต่เกิดจากนาย ว. กระทำการหรือละเว้นการกระทำโดยขาดความระมัดระวังในลักษณะที่คาดเห็นหรือหากระมัดระวังเล็กน้อยก็คงคาดเห็นได้ว่าความเสียหายอาจเกิดขึ้นได้ เมื่อคำนึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมแล้ว จึงให้นาย ว. รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๖๐ ของความเสียหายจำนวน ๑,๐๙๘,๐๒๕ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๖๕๘,๘๑๕ บาท

ประเด็นที่พิจารณา มีเจ้าหน้าที่ผู้ใดต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการหรือไม่ จำนวนเท่าใด

กฎหมายที่พิจารณา พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางแพ่ง ตามสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ นาย ว. พนักงานขับรถยนต์ หน่วยงานของรัฐได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ขับรถยนต์เพื่อไปส่งเจ้าหน้าที่เข้าร่วมสัมมนา ณ โรงแรม หลังจากนั้นได้รับคำสั่งให้ขับรถยนต์มารับวิทยากรที่สำนักงานเพื่อเดินทางไปบรรยายที่โรงแรม เมื่อวิทยากรบรรยายเสร็จ ได้ขับรถยนต์ไปส่งวิทยากรที่สำนักงานโดยถึงสำนักงาน เวลาประมาณ ๒๐.๑๕ น. หลังจากนั้นนาย ว. ได้นำรถยนต์กลับไปจอดที่บ้านพักส่วนตัวโดยไม่ได้ออกอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาคนใด ซึ่งบ้านพักส่วนตัวของนาย ว. นั้นมีลักษณะเป็นคอนโดมิเนียมเมื่อไปถึงคอนโดมิเนียมพบว่าลานจอดรถของคอนโดมิเนียมเต็ม นาย ว. จึงนำรถยนต์ราชการไปจอดบริเวณไหล่ถนน ต่อมาในวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๕ เวลาประมาณ ๐๗.๓๐ น. นาย ว. ลงมาที่รถยนต์เพื่อที่จะขับกลับไปโรงแรม แต่ปรากฏว่ารถยนต์สูญหายไปจากจุดที่จอดไว้ เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายคิดเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๑,๐๙๘,๐๒๕ บาท เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า การที่นาย ว. จอดรถยนต์ไว้ริมไหล่ทาง

เนื่องจากที่จอดรถใต้คอนโดมิเนียมเต็ม ซึ่งเป็นที่สาธารณะเป็นทางสัญจรของบุคคลทั่วไปย่อมมีความเสี่ยงภัยต่อการที่รถยนต์ราชการจะสูญหายหรือถูกโจรกรรมได้ ประกอบกับปรากฏตามสำนวนการสอบสวนว่าจากการตรวจสอบสถานที่ที่นาย ว. ใช้เป็นที่จอดรถยนต์ราชการ มีลักษณะเป็นข้างทางติดกับวินรถจักรยานยนต์และด้านข้างเป็นบริเวณก่อสร้าง ซึ่งเป็นพื้นที่มีความล่อแหลมและไม่ปลอดภัย ไม่มีกล้องวงจรปิด ทำให้คนร้ายสามารถโจรกรรมรถยนต์ตู้ไปได้โดยง่าย พฤติการณ์จึงถือได้ว่านาย ว. กระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหาย จึงให้นาย ว. รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการตามราคาของรถยนต์ตู้ขณะเกิดเหตุหลังหักค่าเสื่อมราคาแล้วตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ผู้ย่อ น.ส. วิณา นุชตพงษ์

นิติกร

ผู้ตรวจ นายวีระวัฒน์ วัฒนกระวรรณ

ผอ. วค.

